

ΤΥΠΟΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ

Ο ΝΙΚΟΛΟΣ

Ο πλανέδιος στιχουργός που διεσκέδαζε τους Πειραιώτες. Ο εϋθυμης τύπος των θαυροδίων. Πώς εσκατίρισε έναν καυγά Έλ- λήνων και Ρώσων ναυτών. Ο κατά φαντασίαν μνηστήρ της πλέων τόν Άτλαντικόν. Μιά ζωντανή περιγραφή του Νικολού. Ο δραματικός του θάνατος.

ΥΠΟΣ λαϊκός, άπολιτικώτατος, της προ- σμένης εικοσατίας, ύπηρξε και ο Νικολός, ο πλανόδιος ποιητής, που περιέφερε τα προϊόντα της σπαρταριστής Μούσης του άλλωτε στα κα- φενεία του Πειραιώς, άλλοτε στο Ναύσταθμο, μεταξύ του ναυτικού κόσμου, και άλλοτε στις λουτροπόλεις.

Όπως για τους μεγάλους θαυροδούς, έτσι και για τον Νικολό, η ιστορία δεν διέσσεσε πα- ρά λίγες βιογραφικές πληροφορίες. Παραδι- γματος χάριν, κανείς δεν ξέρει όνομα πατρός και επώνυμο. Νικολός, τίποτ' άλλο. Όσον ά- φορά για τόν τόπο της γεννησεός του, έτσι νησιά φιλονεικούν για τη δόξα αυτή. Φαίνεται όμως ότι η εϋθημη Τριά ύπηρξε τό λίκνο του ποιη- τού μας, τό ίδιο νησι που διεσκέδασε τούνο κόμπο με τό άλησμόνητο εκείνο «Γεωτικό Ραβάλισ» τού Τίμου Δεσάτα.

Οι καλύτεροι λαϊκόν ένδιωκόντα αυτόν τόν ζσηρό, κοντόσομο άν- θρωπάκο, με τό ζωντανό κεφάλι, τά λιμναία μάτια, τά στραβά πο- δάρια και την άεικίνητη γλώσσα, που έσφραγίζονε σάν βροχή μύθων τούσ στιχούς, κουτός, ξέντινος, σαλιός, άλαπισμένους, ζεστός, κούδους, δια άνάμωχα, κατά τη διάθεση που έχε και κατά την περί- σσασ. Ο Νικολός έχε ζεστόμιας έπαγγελματικός χαρωπότηρισμός προσώπων και καταστάσεων, που έμειναν και άναφέροντα άκόμη. Οι ναυτικοί κύκλοι τόν άγατούσαν, γ'αυτ'ούσ διεσκέδαζε. Ο Νικολός έ- χε προστάξει τούσ πλοίαρχους τού Έμπορικου Ναυτικού μας, τούσ θεο- μιματές και προτάντων τούσ...μυχιέρους τόν βασιροδίων, και έπιμένους μπροστές όμ'ι μόνο νά ταξιδιέη τζάμια, άλλα και νά την πετσώνη σταυροπόδι και έπί τού καταστρώματος. Έπειτα ση- κωνόντανε και άπέδδε τά τρωφέα, ξημώντας τόν πλοίαρχο και όλο τό πλήρωμα με τίς σαρανταποδάρους της Μούσας του. Ο Νικολός ήταν ό βάρος τόν ηρώων καγιάνων τόν ναυτών μας με τά ξένα πληρώματα. Κάποτε οι άκοι μας τσακώθηκαν με τούσ ναύτες ένος ρωσοκού θωρηκτό στο Πισαλιμάν, και άφοτ'ούσ έδρασαν μέσα στό καμινείο, τούσ κατεδίδωσαν έστει'α και ξέσο, τούσ έρριξαν στη θάλασσα και τούσ πετούσαν στα κειάλια της χαρής του καφενείου. Ο Νικολός, που ήταν παρών στην έποχή αυτή καρεκλιανία, έ- γραψε άνάλογο ποίημα, που τό άπύργειλ στα καταστρώματα, χαρωποτούμένος μ' ένθουσιασμό. Άπό τό ποίημά του έκείνο δού στιχού έμειναν προτίμημα :

Και είπα ό θεός τού κορμού τ' άθνο, κ' έκανε τη θάλασσα καρεκλιάκι !...

Πολλές φορές ο Νικολός εταξιδιέον στο Ναύσταθμο με τό πολεμικά. Τότε οι άξιωματικοί διασκέδαζαν με τούσ στι- χους του, και προτάντων με τά έρωτικά του τραγούδια πρός μίαν αρχιφύσσαν της έλληγκλής δυναστείας. Γιατί ο Νικο- λός ήταν έρωτευμένος με...την αρχιφύσσα Μαρία, και ά- κόμη δεν είχε χαμιά άμφοβία ότι θα γινότανε...γαμύτης τού Γεωργίου Α'. Όδεν έθεωρούσε όδους τούσ πρίγκιπες κοινάδους του και ός τέτατους τούσ έννε ημετερες συμβουλιές, πολιτι- κής φύσεως. Οι σχετικοί στιχοι του έτελειωναν με την έποδη αυτή :

παραξενεμένη :
—Πού θρίσκομαι ;
"Έπειτα κυττάζοντας τά χέρια της, φώναζε :
—Ποιός μου πέρασε αυτό τό βαγυλιόκι ;
Ο καθηγητής της έξήγησε τότε ότι εκείνη μόνη της είχε δε- χθί ν' άρραβωνισαθή τόν Φίλιπ Χέμλ.
—Τόν Φίλιπ Χέμπλ ; άπόρρησε εκείνη. Μ' αυτό τόν άνθρωπο, ούτε τόν γνωρίζω καθόλου. Πρώτη φορά τόν άκούω !
Ο συγγενής τού "Όστερ εστούμασε μιά θαρειά θρησία από την αγανάκτηση του, ένδ' ό καθηγητής προσπάθοσε νά κινή τη Μαίρη νά καταλάβη τί της συνέβαινε. Η μίς "Όστερ είχ' άγρίε- ψει από τό θυμό της. Χτύπαγε τά πόδια της, έκλαιγε κι' έσπαε ό,τι εύρισκε μπροστά της. Έκείνη άκριβώς τη στιγμή άκούστη- καν κάτω τά χαρούμενα γέλια τού Χέμλ. Τότε ο συγγενής της Μαίρης άνοιξε γρήγορα την πόρτα, κατέβηκε τέσσερα-τέσσερα τά σκαλοπάτια κι' άρμισε στο σαλόνι. Χωρίς νά πη τίποτε σε κανέναν άρπαξε τόν Χέμλ από τόν γιακά, τόν τράβηξε στόν κήπο και τόν άρχισε στις ροθιές :
—Όρσε, φιλαράκο μου, τού φώναζε, για νά σε μάθω έγώ νά ύπνωτίσης τά κορίτσια.
Έτσι, χωρίς στόν άσωτο συγγενή του ό μίστερ "Όστερ στά- θηκε τυχερός και γέλωσε την προίκα της κόρης του. Όσο για τη Μαίρη έγινε από τότε άκόμη πιο κακή και πιό δύστροπη και πολλές φορές έκανε τόν πατέρα της νά θυμάται την...εϋτυ- χισμένη έποχή που ήταν ύπνωτισμένη κ' ήταν ημερη σάν άρ- νάκι !

ΜΠΙΛΥ ΝΤΡΑΜΟΝΤ

"Ας τ' άκούσουν τά κοινάδία, ποδύχον τά κεφάλια...άστια !...

Κάποτε μάλιστα άπύργει με τόπο πολιτική παραινέσι στο κατά- στρωμα της «Ναυκρατούσα», έπί παρουσία τού πρίγκιπας Γεωργίου, ό όποιος γελούσε με την καρδιά του και τέλος έβλιούθησε τόν Νικολό με μιά άδελφική...χαρταιά !...

Ο Νικολός στις ποιητικές του εκδόσεις έφερε μαζί του μιά μεγά- λη σάκκα, κομμωμένη από τόν όμο του, όπως οι μαθητά τη δική τους. Μέσα σ' αυτή τη σάκκα είχε ένα τεράστιο κατάστιχο, όπου είχε κατα- γράψει τούσ στιχούς του, με χοντρά γράμματα, πολλά θαυμαστικά και περισσότερες άνορθογραφίες. Νόστιμο ήταν τό θέμα του Νικολού νά κάθεται σάν χότζας στο κατάστρωμα ένος πολεμικού και με τό κατά- στιχο άνωματισμένο στα γόνατα, νά καταγράφη τούσ στιχούς του, έ- φωνίζοντάς τούσ συγγρόνους. Υψου τόν ναύτες και άξιωματικούς παρα- κολουθούσαν τούσ στιχούς, συμπληρώνοντας τούσ στιχούς με άστεια και ά- προσόδετες όμιες.

Δείγμα της σατύρας τού αυτοσχέδιου στιχουργού είναι τό κατωτέρω στιχούργημα, έντελώς άγνωστο. Γράφτηκε κατά τόν Δεκέμβρη τού 1906, στο κατάστρωμα τού έμπορικου πλοίου «Έλένη», με τό όπιόν ό περιπλανώμενος ποιητής έπιχρίστηκε ένα ύπερωξιάνε) ταξιδί, για νά γνωρίσει άλλους τόπους και νά φρεσκιάρη τη φαντασία του. Ένοσείτα ότι τό ταξιδί αυτό, όπως και τ' άλλα, τό έκανε άναμια, και μάλιστα μετά όδους μακαροναδάς. Ίδού τά σχετικά βάρανα του (τηρουμένης της δοξαριάς τού κειμένου) :

Ταξιδιόν Σεβάθ Θαλασσινού
μέχρι τού 'Ατλαντικού 'Ωκεανού
διαρκέσας ημέρας δέκα και όκτο
τό όπιόν θα μίμη ιστορικό !
Την πρώτη που μ' έκαμε πατηνάδα
ήτο της 'Αρκτικής άγρία λουάδα
βαλσαδοαρμένη ή Λεονθόβο·'Ελένη
με άριστερά πλευρά γιμνική
χωρίς νά πάη καμιά βιάση
άριένιξε σάν άτρουπιό καράβη !!!
Άρμισε πίσω τού Γεωργιάτ'ό στανόν
και άνω κινούνο διέσχεζε άκαπνόν
όταν ελιφίθε στού Μπέη Μπίση τό κανάλι
έκει την βρήκε τρομερή (άλη
με πλοίαρχον Γεωργίον Παλαιοκραστ'
όπου έταξε της Παναγιής κανδήλια χροσά !!!
"Έβλεπα την τρικυμία την σπουδαία
αυτήν την ημέρα τ' άγίου 'Ανδρέα
ήμεθα όλοι σάν νεκρομένοι
δυοστιχημένοι με την 'Ελληνή
μιάς άρμισε χωρίς τιμώη
και ό Μάιστρος όλο θυμώη
μέσ στην κορφή μιάς πύργου.
ό άμμος είχε τσουν θυμώη,
μιάς πότρη πυκρόν άναστειγμένον,
οικηγησις μιάς ήρνονε λυπηρά
με τόσα που πάθαινα συμφορά !!!
ή δυοστιχία μελαγχολία
μιάς έφερε μιά εύκολία
στον γρήλον βάλκαμα τό τιμώη
και μιάς περάσαν όλιγοί πώη !!!
άλλ' ή 'Ελις μας πλέον έσσήη
όταν εϋρέθημε στήν Ούαλια
στήν Πρωτόλης ταξιδιόν τόν ποταμόν
όπου τόν έβλεπα μιά θαυμασιόν !!!
άπελασις μελαγχολία
φυσική ρομαντική
έκ δεξιάν και άριστερών
αυτών τόν έσπερίων άρών !!!
εϋτυχιώμη ή Λεονθόβο·'Ελένη
πρώτα πλώρη ρημοκρημένη
ασαμωμένη, ασαμωμένη,
τόσας ημέρας που ήτο καμινή.
Νικολός ό γυστός
έλιπώε νά σάς γίνω όρατός !!!

Άλλ' άν' ό θαλασσοπόρος στιχουργός δεν πύργησε τότε στόν 'Ωκεα- νόν, την έπαθε με μιά λεκάνη νερό, στο Μείλινα. Όταν γήγρισε από την 'Αγγλία, ένωσθε πόνους σε όλο του τό κορμί. Οι γιατροί τού Ναυ- στάθμου τού διέγνωσαν ρευματισμόν και τού έλταν νά πάη νά κάνει λουτρά στις θειοχέες πηγές τόν Μεδνάων. Ο Νικολός άκαλοήθησε τις συμβουλιές του, και τό καλοάκι έπήρε τις ποιητικές του άποσιπές και πήγε στη λουτροπόλι, όπου λουτρώων, στιχουργούσε και διεσκέδαζε τόν κοσμάκι. Δυστυχώς είχε τό ελάττωμα της πολυμαγίας. Μιά μέρα, λοιπόν, έπήρε τό λουτρό καλά φαγωμένους, τό δωμάτιο τού λουτρού είχε άναθηματίσει θεμελιές άνθρώπων όδούς και ό δυοστιχης Νικολός έ- μεινε νεκρός, μέσα στο νερό. Έτσι τόν βρήκαν και τόν λυπηθήκαν. Τόν έθαψαν οι Μεδνετίτες στο γραικό τούσ νεκροταφείο, στο ψήλωμα. Έ- νας φτωχικός Έλλίνος σταυρός γράφει :

Ένθάδε κείται ο Νικολός. 1918.

Τίποτα άλλο. «Τόν ένδύδων άνθρώων πάσα γη τάρος», λέει τό άρ- χαιο έπίγραμμα.